

ne; det er tryggere for regeringen, at budgetusikkerheden ligger der, end at den ligger på de statslige budgetter. Men det er også, fordi vi jo ikke rigtig har råd til succeser i et land, hvor de statslige kulturbevillinger med et pænt udtryk er stagnerende. Jeg ved godt, at kulturministeren taler om disse ufatteligt stabile kulturbevillinger. Jeg vil sige, at i et samfund som det danske og med den økonomiske udvikling, der er i Danmark, vil det være langt mere præcist at tale om stagnerende kulturbevillinger. Og det er klart, at hvis kulturbevillingerne er stagnerende, er der jo ikke råd til, at der er nogle områder, som bliver væsentlig dyrere – slet ikke områder, som er uregerlige, og hvor der måske ikke er så mange indvielser og så mange muligheder for at sætte statslige, ministerielle fingeraftryk på udviklingen. Derfor mener jeg sådan set, at hele det her om ændringen af refusionsordningen er et spørgsmål om økonomi, mere end det såmænd er udtryk for, at man nærer nogen modvilje mod egnsteatre, for det tror jeg ikke der er nogen der gør og i hvert fald ikke nogen politiske partier.

Det, som bare er den negative konsekvens af det her, er jo, at nogle ordførere får 50-procentsrefusionsordningen til at lyde, som om det var sådan et tagselvord for kommunerne. Det er jo meget godt, men at sige til folk: Hvis du selv betaler 100 kr., så får du 100 kr. – det er jo ikke helt det samme som et tagselvord, for det forudsætter dog, at man har viljen til selv at skaffe de første 100 kr. Men det er rigtigt, det tror jeg, at var man sikker på at få et ganske bestemt tilskud af samme størrelse som det, man selv hev op af lommen, så var motiverne til at gøre en særlig indsats på det her område givetvis større, end det er i dag, hvor man jo bare i al stilfærdighed må konstatere – det er måske også det, der er hensigten – at hvis der kommer nye egnsteatre, ja, så reducerer det mulighederne for de gamle, for det reducerer tilskudsprocenten. Sådan er det jo. Derfor kan man sige, at jo mere de her ting breder sig, jo værre for dem, der allerede eksisterer. Og det er jo ikke, fordi jeg har den opfattelse, at der nødvendigvis skal være et egnsteater i hver eneste kommune – selv om det er lidt underligt, når vi hører om alle de her meget store og stærke kommuner, at de ikke skulle kunne være bærende af et egnsteater alle sammen. Men lad gå. Hvis de ikke har lyst til det eller ikke kan det, kan vi vel nøjes med et mindre antal. Men at de 36, vi har i dag, skulle være sådan et eller an-

det slags rigtigt tal, tror jeg er meget svært at beslutte sig til.

Enhedslisten støtter det her beslutningsforslag, og vi ser selvfølgelig frem til, at vi efter et kommende folketingsvalg vil vedtage det her, og vi bruger gerne Socialdemokraternes finansiering. Skulle den smutte i svinget, finder vi nok en anden.

Kl. 20:36

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere ordførere til stede, så vi går til ordføreren for forslagsstillerne, hr. Mogens Jensen.

Kl. 20:36

(Ordfører for forslagsstillerne)

Mogens Jensen (S):

For Socialdemokraterne er det meget vigtigt at sikre et Danmark, der ikke er kulturelt skævt. Det vil sige, at alle danskere uanset social status, og uanset hvor de bor i landet, skal have adgang til gode kulturtilbud af høj kvalitet. Det har været en målsætning for socialdemokratisk kulturpolitik lige siden Bomholt og Niels Mathiassen og har jo egentlig også præget mange regeringers kulturpolitiske linje siden.

Da egnsteaterordningen blev vedtaget i 1976, var det også med det klare udgangspunkt at sikre et professionelt teatertilbud i alle dele af Danmark og vel og mærke i et delt ligeligt ansvar mellem stat og kommune, hvor stat og kommune hver bidrog med halvdelen til etablering og drift af lokale egnsteatre. Det princip har været en stor succes, for det har givet et incitament til kommunerne til at oprette teatre, og det har skabt et godt grundlag for driften og et højt kvalitetsniveau på de enkelte teatre. De seneste års nomineringer af forestillinger fra forskellige egnsteatre rundt i landet til den store Reumert-teaterpris er jo et helt sikkert udtryk for det.

Men alene det store publikum, som hvert år ser egnsteatrenes forestillinger, er udtryk for, at teatrene spiller en unik og vigtig rolle i dansk kulturliv. Hvert år tiltrækker egnsteatrene et næsten lige så stort publikum som Det Kongelige Teaters tre store huse – mellem 400.000 og 500.000 mennesker hvert eneste år. Gennem årene er antallet af egnsteatre også vokset til i dag at udgøre 36. Så man kan sige det ganske enkelt: Egnsteaterordningen har været en dunderende succes.

Derfor er der også desto mere grund til at stille det enkle spørgsmål, hvorfor Venstre, Det Konservative Folkeparti og Dansk Folkeparti i en snæver blokaftale har valgt at ødelægge en